

Sygn. akt IV U 235/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **C. B.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 11.06.2016 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

odwołanie oddala.

Sygn. akt IV U 235/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca C. B. w dniu 8 lipca 2016 r. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 11 czerwca 2016 r., nr (...). (...). Domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez zaliczenie go do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie pismem z dnia 09.09.2016 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana zarzuciła, że werdykt organu II instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa. W ocenie organu stopień sprawności organizmu wnioskodawcy w świetle obowiązujących przepisów prawa nie daje podstaw do zaliczenia go do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca C. B. ma 54 lata, wykształcenie podstawowe.

(**dowód:** bezsporne)

W dniu 28.04.2016 r. (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Z. wydał orzeczenie, w którym nie zaliczył wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych.

C. B. odwołał się od powyższego orzeczenia.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. orzeczeniem z dnia 11.06.2016 r. zmienił zaskarżone orzeczenie i zaliczył wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności, z symbolem niepełnosprawności 05-R. Orzeczenie wydano do dnia 30.06.2019 r., wskazując iż niepełnosprawność istnieje od 42 roku życia, a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 16.11.2006 r.

W dniu 15.07.2016 r. wnioskodawca złożył odwołanie od orzeczenia organu II instancji.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: orzeczenie (...) ds. Orzekana o Niepełnosprawności w Z. z dnia 28.04.2016 r., dokumentacja w aktach (...) , orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekana o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 11.06.2016 r. znak (...). (...) – w aktach (...))

Wnioskodawca cierpi na zespół bólowy kręgosłupa, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, stan po złamaniu trzonu kręgu (...), zespół zależności alkoholowej, zwyrodnienie stawów kolanowych. Ma ograniczoną ruchomość kręgosłupa.

Wnioskodawca może być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzenia o symbolu 05-R. Stopień niepełnosprawności istnieje od 16.11.2006 r., ma charakter okresowy do 30.06.2019 r. Niepełnosprawność istnieje od 42 roku życia wnioskodawcy. Wnioskodawca winien wykonywać pracę lekką, wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i pomoce techniczne wg wskazań medycznych. Nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, nie spełnia przesłanek do otrzymania karty parkingowej, określonych w art. 8 ust. 3a Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

(**dowód** : opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii, k. 11-12)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), albowiem nie były one przez żadną ze stron kwestionowane. Sąd oparł się nadto na opinii biegłego neurologa, albowiem była ona rzetelna i fachowa oraz nie budziła wątpliwości Sądu. Żadna ze stron nie kwestionowała nadto wniosków opinii.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności po przeprowadzeniu dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach (...) oraz opierając się na opinii biegłego neurologa, Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca żądał zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 11.06.2016 r. poprzez zaliczenie go do grupy osób niepełnosprawnych w stopniu wyższym niż lekki.

Zgodnie z art. 2 pkt. 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2011r. Nr 127, poz.721), niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Wymieniona ustawa rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Stosownie do treści przepisu art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Przepis art. 4 ust. 1 wskazuje, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy

jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek z art. 4 cytowanej Ustawy.

Ustalenie tychże przesłanek wymagało wiadomości specjalnych, co skutkowało koniecznością posiłkowania się przez sąd opinią biegłego sądowego. Biegła sądowa z zakresu neurologii stwierdziła, że wnioskodawca spełnia przesłanki do zaliczenia go do niepełnosprawności w stopniu lekkim oraz że w pozostałym zakresie orzeczenie (...) jest prawidłowe.

Biegła sporządziła opinię po analizie dokumentacji medycznej, akt sprawy oraz po przeprowadzeniu badania wnioskodawcy. Biegła sądowa wskazała, iż wnioskodawca nie może być zaliczony do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności w świetle norm prawnych ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych i rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. nr 131, poz. 1328 z późn. zm.). Biegła podkreśliła, że zmniejszenie sprawności organizmu nie powoduje u wnioskodawcy niezdolności do pracy lub zdolności do jej wykonywania jedynie w warunkach pracy chronionej. Ponadto wnioskodawca nie wymaga czasowej lub częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych i z tych winien być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności, a przyczyną niepełnosprawności wnioskodawcy jest schorzenie o symbolu 05-R.

W ocenie Sądu wydana w sprawie opinia biegłego jest rzetelna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i Sąd w pełni podziela dokonane w niej ustalenia, iż wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim. Opinia zawiera szczegółowe uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia. Brak jest podstaw do kwestionowania opinii.

Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Sporządzonej przez biegłą w niniejszej sprawie opinii nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia bezstronności biegłej i jej rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłych sądowych podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (tak: wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990 r. sygn. akt I PR 148/90, OSP 1991/11/300).

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne i orzekł jak w sentencji.